

Sygn. akt IV CSK 350/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa O. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
przeciwko "W." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 lutego 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 7 listopada 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka O. spółka z o.o. w G. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 listopada 2017 r., zmieniającego w całości wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 6 czerwca 2016 r. na skutek apelacji strony pozwanej „W.” spółki z o.o. w G. i oddalającego powództwo o zapłatę, opierając skargę na podstawie naruszenia przepisów prawa procesowego - art. 382 i art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz prawa materialnego - art. 494, art. 627 i art. 637 § 2 k.c. Skarżąca uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością wynikającą z dopuszczenia się przez Sąd odwoławczy „kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego (...)”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Wymagany sposób uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania został wszechstronnie wyjaśniony w orzecnictwie Sądu Najwyższego.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) skarżąca powinna przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych w podstawach kasacyjnych przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz tych podstaw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.); uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi z tej przyczyny do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi.

Jednocześnie, uzasadnienie wniosku nie może polegać na powtórzeniu, choćby w zmodyfikowanej formie, zarzutów kasacyjnych lub ich uzasadnienia, ani nie może być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności.

Uzasadnienie wniosku powódki nie odpowiada tym warunkom, gdyż sprowadza się do skrótowego powtórzenia niektórych z postawionych w skardze zarzutów, a także do ich uzupełnienia o nowe zarzuty oraz do przedstawienia kilku własnych uwag na ich temat. Skarżąca nie przedstawiła natomiast argumentacji prawnej wymaganej przy powołaniu się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zdolnej do przekonania o „oczywistej” zasadności skargi.

Podstawy skargi i ich uzasadnienie samodzielnie służą jedynie wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 i z dnia 14 lutego 2017 r., IV CSK 436/16, niepubl.). Strona nie może też skutecznie opierać się w uzasadnieniu wniosku na zarzutach, które nie zostały objęte podstawami skargi, z uwagi na granice, w jakich Sąd Najwyższy mógłby skargę rozpoznać (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Zarzutem skarżącej, który wykraczał poza podstawy kasacyjne, był zarzut naruszenia art. 387 k.c. postawiony wprost w punkcie pierwszym uzasadnienia wniosku. Skarżąca w uzasadnieniu wniosku odniosła się do także do kwestii związanych z wykładnią łączącej strony umowy, jednak wywody w tym zakresie są bezprzedmiotowe z powodu niepowołania w podstawach skargi zarzutu naruszenia art. 65 k.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., nie orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego ze względu na powiązanie wniosku o ich zasądzenie jedynie z wnioskiem o oddalenie skargi.